

Prekliata desatina

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	OpenArt.ai

O knihe

Pôvodne temná poviedka do literárnej súťaže Ohnivé pero prepája svet Karienu, kde sa odohráva Preklatie temných elfov či Požehnanie so žánrom mikropoviedky. Prekliata desatina je rozšírenie pôvodného krátkeho diela a ponúka krátky pohľad do sveta, kde sa zlo prirodzene vyskytuje a kde je nielen ťažký život, ale niekedy aj smrť.

Prekliata desatina

Josač má pred očami niekoľko kníh. Väčšina z nich už má svoje roky, ale rozhodne menej ako ich má on. Všetky už prečítal. Nemá z nich čo získať, neovplyvní to jeho život. Dobre si uvedomuje, že svoj život premrhal na celej čiare. Prerušil kontakt s každým, kto mu chcel dobre. Uzavrel sa. Napriek rokom najrôznejšieho štúdia sa nenaučil, ako žiť večne. Vlastne už mu na tom ani nezáleží. Už chce pokoj. Opustiť tento svet a vydať sa do neznáma. Vie, že na to mu žiadna príprava nepomôže.

Hovorí sa, že najlepšie sa strom skryje v lese a hľadaná osoba medzi tými, ktorí ju hľadajú. Josač vytvoril niečo, čo nedokáže len tak hocikto použiť, ale má strašnú moc. Tak strašnú, že s ňou nemôže nič urobiť. Tak rád by celú tú krabičku s predmetom zakopal strašne hlboko alebo spálil na popol čo najväčším plameňom, ale nemá na to silu. Dokonca nemá silu ani na to, aby si normálne ľahol. Nevládze zdvihnúť deku, ktorá mu spadla na zem pred tromi dňami. Ostáva mu len čakať na koniec.

Vonku je príšerné počasie. Prudký lejak naráža do starej strechy, ktorú opravoval už dávno. V miestnosti je chlad a dážď rozhodne neprestáva. Situáciu zhoršuje okno, ktoré nemá ako pevne zatvoriť. Už si ani nevybavuje to príšerné škripanie, keďže je spravené dosť nakrivo a navlhnuté drevo tomu nepomáha.

Napriek tomu všetkému má pocit, že nie je sám. Niekedy ho prenasledujú najrôznejšie vidiny a naháňajú mu hrôzu. Toto je však iné. Má pocit, že niekto kráča po jeho malom domčeku. Pomaly sa snaží zaostriť svoje unavené oči, ale vidí len veľmi slabo.

„Kde máš schované cennosti? Daj mi, čo máš! Mince, víno, všetko!“

Josač sa na zlodēja len resignovane pozerá a vie, že nemôže robiť vôbec nič. Ani schovať to, čo by sa nemalo dostať do zlých rúk.

Adar nemá svoj deň. Vlastne, kedy má zloděj svoj deň? Keď niečo ukradne, predá, má odmenu a zároveň ho nikto nezabije, nezavrie či poriadne nezmláti? Kráča lesom a snaží sa schovať tak pred všetkými ľudskými očami, ako i pred silným dažďom. Je celý premočený. Nemá na výber a znovu musí zariskovať. Vidí opustený dom, ktorý je možno prázdny. Dvere síce nie sú otvorené, ale s trochou šikovnosti a sily sa ľahko dostáva dnu. Zámok tvorí len jednoduchý kúsok drôtu. Hneď si myslí, že je to len nejaké dočasné riešenie, keďže niekto pôvodný zámok zničil.

Vstupuje dnu a rovno si berie čierne šaty, ktoré visia na klinci. Sú v celkom dobrom stave, v lepšom ako tie, ktoré má práve na sebe. Vkráda sa aj do druhej miestnosti, kde nachádza len jedného starého chlapa, ktorý sa nestavia na žiadny odpor.

Berie, čo sa dá. Pár mincí a dýku, ktorú ten chlap schovával v krabičke.

„Tá sa hodí. Beriem ju! Máš ich viac?“

„Zničí... ti život.“

„Záleží na tom, komu ju ponúknem!“

Adar je spokojný. Má lup. Dokonca má kde zostať. Pôvodný majiteľ mu ani nemusí uvoľniť posteľ, vyspí sa vo vedľajšej miestnosti. Zatvára okno a aspoň trochu priviera dvere.

„Tá dýka... ťa zničí.“

„Prečo by ma mala zničiť, stavec? Je to len dýka.“

„Je kúzelná.“

„Iste. Samozrejme. A ty si kúzelný deduško z lesa.“

„Sú v nej zvyšky Herdanovho kúzla. Obsahuje esenciu Mesačnej dýky.“

„Trepesť nezmysly. Buď rád, že som ti zavrel okno a nechám ťa žiť.“

„Nechcem žiť. Vytvoril som veľké zlo a kto bude z toho mať radosť, ten je naveky stratení.“

„Nebudem zabíjať starého dedka. Čo by som z toho mal?“

„Energiju pre dýku.“

„Energiju? Čo to trepeš? Choď spať.“

Zloděj je podstatne mladší od kedysi legendárneho kúzelníka. Josač premýšľa nad tým, aké by to bolo, keby sa všetko obrátilo. A keby sa on úplnou náhodou dostal k pokladu, o akom sa mu nikdy ani nesnívalo.

Ďalší deň Adar vstáva zo zeme. Kontroluje dedka, či dýcha, a zisťuje, že očividne nespál celú noc.

„Nech si ktokoľvek, o dýke musíš niečo vedieť.“

„Dá sa predať, to už viem.“

„Desať smrtí, jeden život.“

„To je všetko?“

„Desať. Jeden. Pamätaj. A kto sa z nej bude tešiť.“

„To si už vravel.“

Adar si všíma, že stavec sa úplne prestal pohybovať. Už nebude dávať žiadne rozumy či varovania. Každopádne, nikdy nemal v ruke nič čarovné. Berie si do ruky dýku a všíma si, že je na nej hromada maličkých nečitateľných písmen. Nevie písať a čítať, však len málokto zloděj to vie, ale v pustatine ďaleko od Aringoldu či iných miest to rozhodne nikto ani nečaká. Pre neho je to niečo, čo môže predať na trhu. Má svoje kontakty.

Pred cestou si berie trochu jedla, ktoré nachádza v dome. Taktiež používa Josačovu britvu. Už je to nejaký čas, čo sa poriadne neoholil pri nástennom zrkadle.

Cesta z domu k mestu trvá celkom dlho. Nemá žiadneho koňa a tak len kráča a rozmýšľa. Aký človek je v dome úplne sám? A ako sa môže niekto vôbec stať akýmsi kúzelným dedkom? A čo má znamenať tá veta? Desať smrtí, jeden život. Nedáva mu to logiku.

„Ako to myslel s tými smrťami? Aký jeden život? Čo je to za hlúposť? Pomätený dedo chce niekoho poučovať. Nič viac za tým nie je!“

Popri chôdzi sa zamýšľala aj nad tým, čo vymysleli v meste. Kráľovi ochorela dcéra na akúsi divnú, zákernú chorobu. Nikto si nevie rady, lekári z ďalekých zemí sú bezmocní a všelijakí podvodníci, často hovoriaci jedine čardamou, skúšajú jeden recept za druhým.

„Dcéra umrie. Škoda. Možno by nebola zlou vladárkou. Možno aj láskavejšou ako ten niktoš, čo sľubuje... čo to sľúbil? Vravel o nejakom malom hrade? Lepší malý hrad ako veľký povraz. Tak to vravieval otec. Kým odvisol. Možno by som sa mal vydať do toho paláca. Možno sa na mňa usmeje šťastie.“

Zlodej v paláci, to sa často nestáva. Aspoň nie oficiálne a s vedomím stráží. Samozrejme to nie je tak hladko, ako by si niekto predstavoval. Kým ho pustia ku kráľovi, tak ho poriadne prehliadnu a ešte mu stoja v päťach. Konečne ho púšťajú na pár krokov od kráľa a vyzývajú ho, aby zastal. Adar ich poslúcha.

„Mám spôsob, ako zachrániť vašu dcéru, vaša výsosť. Táto dýka je kúzelná. Vie jej pomôcť. Vie jej vrátiť život.“

„Kúzelníka, zavolajte mi dvorného kúzelníka!“ Rozkazuje kráľ.

Kúzelník prichádza k Adarovi a premeriava si ho. Následne si poriadne prehliada dýku a cíti jej jemnú energiu. Počúva od zlodeja všetko, čo o nej vie. Zaujalo ho i to, kde ju získal. Kúzelník sa obracia na kráľa.

„Je to tak, pane. Táto zbraň je skutočne kúzelná. Iný kúzelník sa rozhodol vložiť do nej prastarú mágiu. Nie je to tak silná zbraň ako originál, ale pre nás postačí a zachráni tvoju dcéru.“

„Čo na to potrebuješ?“

„Ak je všetko správne, tak životy. Životy za život. Ale to preberme súkromne.“

Kúzelník s kráľom odchádzajú a Adar si môže len domýšľať, čo musia tak súrne a tajne prebrať. Nechávajú všetkých ostatných čakať. Kráľ dáva pokyn miestnej kapele, aby hrala niečo veselé. Okamžite ho počúvajú a dlhé čakanie je tak pre všetkých aspoň o trochu príjemnejšie.

Kráľ sa s kúzelníkom konečne vracia.

„Ďakujem ti,“ prihovára sa kráľ zlodejovi, „ak všetko vyjde, bude z teba šľachtic a skutočný priateľ kráľovstva, nech si bol doteraz ktokoľvek.“

Kúzelník, spolu s katom, okamžite skúšajú dýku. Ak je pravda, že potrebuje desať životov, tak kúzelníka okamžite napadlo zobrať životy tým, ktorí oň aj tak prídu. Smrteľne chorí, odsúdení na sťatie sekerou, či tí, ktorých kvôli bezpečnosti kráľovstva nikdy nemôžu pustiť na slobodu. Zohnať desiatich nie je veľký problém a kým niektorí súhlasili, že vymenia posledné hodiny svojho života za život princeznej, iní nemali na výber. Zaujímavý pomer, presná polovica súhlasila s ranou hlboko do chrbta, zatiaľ čo mali previazané oči. Kúzelník sľúbil malú odmenu pozostalým. Pri druhej polovici musel pomáhať aj katov asistent a zvuky boja sa zo žalára nedostali ku dvoranom.

Prichádza chvíľa princeznej. Plne nabitá, silne žiariaca dýka, môže podľa kúzelníka vrátiť život niekomu, kto už zomrel, ale aj živému človeku. Rozhodne nechce zabíjať princeznú. Sám však nemá úplnú predstavu o tom, čo sa stane.

Prichádza dýkou popri srdci a tá vypúšťa svoju nahromadenú energiu. Princezná sa začína meniť. Horúčka okamžite ustupuje, vracia sa pôvodná farba a povoľujú kŕče. Zrazu je na tom tak dobre, že si sama sadá na posteľ.

„Si v poriadku?“

„Nie! Neničte to! Idú! Idú! Nemohla som inak, nemohla! Moje deti, vráťte mi moje deti!“ Vykrikuje mladá žena a pôsobí to, ako keby sa jej neustále menil hlas.

„Len pokojne, si v hrade a bezpečí, to sú len zlé sny.“

„Nechcem! Nechcem! Musel som!“ Z princeznej vychádzajú najrôznejšie nezmysly a často hovorí rečou plnou utrpenia.

„Len pokoj. Všetko je v poriadku. Neboj sa.“

„Zabijem kráľa! Pomstím sa! Chodil po mojom pozemku a s mojou sekerou!“

„To sú nezmysly. Neboj sa, za chvíľu už bude dobre.“

„Všetkých zabijem! Ona a tá jej čierna mačka sú v spojení s diablom!“

Darmo sa kúzelník snaží niečo urobiť. Rýchlo vysvetľuje kráľovi, čo sa stalo.

Predpokladá, že sa na ňu presunuli aj všetky spomienky. Spomienky vrahov, násilníkov či tých, ktorí veľkú časť života poznajú len trápenie a bolesť.

Princezná berie dýku a prerezáva si hrdlo. Je rýchla, kúzelník ani nikto iný ju nedokáže zastaviť. Z chorej princeznej sa stáva mŕtve telo. Kým kráľ začína okamžite nariekať, kat s jeho pomocníkom berú Adara do žalára a okamžite ho dávajú do reťazí.

„Toto je tvoja práca! Chcel si mi ublížiť!“ kričí na Adara kráľ.

„Nie, to nie je pravda, pane. Len som k nej prišiel. Ja nie som žiadny kúzelník, ale našiel som spôsob, ako jej pomôcť. Úprimne ma mrzí, čo sa stalo. Nemal som to ako vedieť.“

„Ten niekto, od koho si to ukradol, ťa nevaroval?“

„Varoval, ale...“

„Takže niekto ťa varoval, že to dopadne zle. A aj tak si prišiel aj sem. A čo chceš teraz, odmenu? Moja dcéra si sama zobrala život. To nezvrátiš. Ty ani nikto iný!“

Kúzelník si berie dýku so sebou. Vie, čo teraz musí urobiť. Oficiálne ju bude študovať, aby nejako zvrátil smrť princeznej. Vie, že sa mu to nepodarí, ale nemusia to vedieť ostatní. Zároveň však vie aj to, čo môže urobiť niekomu, kto mu ublížil zo všetkých najviac. Príde k nemu, zabije jeho deti, manželku a slúžky a potom ten nešťastník zažije utrpenie. Len musí mať zviazané ruky, aby si nemohol vziať život.

Adar si všima úsmev a úprimnú, priamo až démonickú radosť kúzelníka. Volá na kráľa, i na kata. Nikto ho však nechce počúvať. Všetci by počúvali zlodeja, ktorý chcel ublížiť kráľovskej rodine?

Ďalšie ráno znovu prichádza kúzelník a katov asistent otvára Adarovu celu. Nachádza ho v úbohom stave. Zhodujú sa, že Adar ani chvíľu z noci neprespal pokojným spánkom.

„Vieš, mágia má svoje pravidlá. Má svoje plány, svoje postupy, svoje pravdy.“

„Ty si ten posledný, čo tu môže hovoriť o pravdách.“

„A ty si ten prvý, ktorý dodá potrebnú energiu.“

„Mal by si vedieť, že chlap, od ktorého to mám, mi povedal ešte niečo. Ten, kto bude mať z tej dýky radosť, zahynie v horších mukách ako všetci ostatní.“

„Nie je to pravda. Nepočúvaj ho.“ zvláštny, tajuplný hlas, vychádza z dýky, nie z kúzelníka.

Udiera silnejšie, ako to čakal Adar, katov asistent či on sám. Démonickou silou a hlavne presnosťou sa vyhol chrbtici a urobil dieru priamo do búšiaceho srdca.

Dýka si nachádza ďalšiu obeť. Katov asistent nehučne padá k zemi. S rovnakou, úplne neomylnou, presnosťou.

„Teraz si môj. Naveky môj.“ hovorí dýka a kúzelník sa jej podriaďuje, nech sa už deje čokoľvek. Mieri k palácu, k lôžku mŕtvej princeznej. Kúzelník si všima, že ju stráží jeden zo strážcov. Dýka je to jedno. Len malé sústo pred veľkým činom, o ktorom sa bude písať ešte dlho. Ak samozrejme dovedy nepadnú dýkou všetci pisári z celého kráľovstva.